

HENNY THIJSSING-BOER

Dwalen tussen
licht en donker

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

David Vosmeer was maar eenenvijftig jaar geworden. Het was al weer veertien dagen geleden dat hij was gecremeerd, maar zijn naam werd nog steeds veelvuldig genoemd door mensen die hem gekend hadden. Men kon het niet bevatten en raakte er niet over uitgepraat dat een hardwerkende zakenman die het jaren voor de wind was gegaan, zijn hele hebben en houden naar het casino had gebracht. De schulden die hij daar gemaakt had schenen gigantisch te zijn. Dat konden geen roddels zijn, want er was al beslag gelegd op zijn zaak. Zo vaak als men de toonzalen zag waar zijn naam nog boven stond, schudde men in verbijstering het hoofd.

Eens was de naam *Vosmeer Keukens* een begrip geweest. Van heinde en ver waren de mensen naar de stad gekomen om bij David Vosmeer een inbouwkeuken te kopen die vervolgens vakkundig geïnstalleerd werd. De roem van weleer was nu pardoes verdwenen,

het personeel stond op straat en men vroeg zich af wat er van Davids vrouw en dochter moest worden. Men vermoedde dat hij de schande zelf niet had kunnen verdragen, want het was toch wel bijzonder toevallig dat David op de dag dat de toonzalen door een deurwaarder vergrendeld werden, aan een hartaanval overleed. Hij moest geweten hebben dat de zaak die door hem gemaakte schulden bij lange na niet kon dekken en dat het woonhuis met alles erop en eraan weldra ook onder de hamer zou komen. Het was een prachtig herenhuis dat in de binnenstad op een steenworp afstand van de zaak stond.

Hoe lang zouden Dorien en Loeky Vosmeer zich nog in dat fraaie huis kunnen verschuilen? Dorien was zesenvestig jaar, haar dochter Loeky was pas drieëntwintig. Ze waren gewend aan een luxueus leventje, het woord armoede was hun vreemd. Maar dat zou nu wel anders worden, werd er voorspeld. Men wist al wel zeker dat de beide vrouwen in een goedkoop huurhuisje terecht zouden komen. Insiders fluisterden dat vooral Dorien die vernedering niet zou kunnen verdragen. Zij voelde zich een voorname dame, kleepte en gedroeg zich daar ook naar. Tussen het gewone

volk zou ze zich vreselijk ongelukkig voelen. Men achtte het niet ondenkbaar dat Dorien vanwege de schande die zij op haar dak kreeg het leven niet meer aan zou kunnen en dat ze haar man spoedig achterna zou gaan. Dan bleef Loeky, dat arme kind, moederziel alleen over en daar moest je toch echt niet aan denken.

Er waren ook mensen die wat optimistischer waren. Ze wezen op Christiaan Terbrugge, die jarenlang een huisvriend van de familie Vosmeer was geweest, en wisten zeker dat hij Dorien en Loeky niet in de kou zou laten staan. Christiaan Terbrugge was weduwnaar. Hij was drieënveertig jaar en had geen kinderen, maar bezat wel een keten van videotheken door het hele land. Hij was een slanke, goedogende man en bovendien schatrijk. Hij woonde buiten de stad in een kast van een huis dat vol stond met duur antiek. De muren van het prachtige landhuis waren zowat behangen met doeken van bekende meesters. Het huis had een aparte fitnessruimte en in de immense achtertuin ontbrak uiteraard het zwembad niet. De man reed rond in een supersnelle Porsche, zijn hobby was motorrijden. Wanneer hij op zijn motor wegscheurde,

gestoken in een zwartleren pak, leek hij niet op een man van in de veertig, maar op een jonge bink die nog druk doende was de wereld te veroveren.

Geen mens wist hoeveel moeite Christiaan ervoor deed om er jong uit te zien en zich vooral ook zo te voelen. Hoewel hij door een haast oogverblindende weelde werd omgeven, vonden velen hem desondanks een zielenpoot, een eenzaam mens, die alles kon aanschaffen wat er in de wereld te koop was, maar nooit eens een arm om zich heen voelde, geen lieve knuffel, geen luisterend oor van iemand die om hem gaf. Zo iemand, oordeelde men, mocht je gerust beklagenswaardig noemen, want ondanks al zijn rijkdom was hij zeer arm. Mensen die op deze manier over Christiaan Terbrugge spraken, verwachtten dat hij Dorien en Loeky een helpende hand zou bieden. Ondertussen konden zij niet anders dan nieuwsgierig afwachten hoe het een en ander zou verlopen.

Men had er geen flauw idee van dat Christiaan weliswaar van plan was Dorien en Loeky te helpen, maar daar wel een voorwaarde aan verbond. Als zakenman wist hij maar al te goed dat je het ijzer moest smeden als het

heet was. Dorien en Loeky hadden momenteel de grootst mogelijke problemen en hij had de belangrijkste troeven in handen. Voor geld was immers alles te koop! Hij wilde Loeky en wist heel zeker dat hij haar dankzij deze rampzalige toestanden zonder veel moeite binnenkort zijn vrouw zou kunnen noemen. Ze zou op zijn voorstel moeten ingaan en hem zelfs dankbaar zijn.

Of bekeek hij de zaken nu alleen van zijn kant en was hij ietwat te optimistisch? De laatste dagen was hij in gedachten constant met Loeky bezig, maar hij moest zich wel blijven realiseren dat zij in hem slechts een soort lieve oom zag die vaak over de vloer kwam. Daar zou hij verandering in moeten brengen, hij zou Loeky moeten veroveren. Maar ach, dat was voor hem slechts een spannende uitdaging. Hij betrapte zich er de laatste tijd regelmatig op dat het leven hem opeens veel te bieden had en als hij aan David dacht schaamde hij zich daarvoor. David was een vriend geweest die wat hem betreft graag had mogen blijven leven. Nu daar echter door zijn eigen schuld een einde aan was gekomen, hoefde hij daar toch niet van wakker te blijven liggen? Zijn leven ging verder en een toekomst met

Loeky lokte hem meer en meer.

Hij zag al heel lang niet meer het kind van vroeger in haar. Naarmate ze was opgegroeid en steeds mooier was geworden, was hij stilletjes van haar gaan houden. Hij viel nu eenmaal op jonge vrouwen, aan wie alles nog mooi, gaaf en strak was. Loeky was in zijn ogen een kleine schoonheid; ze had een prachtig figuurtje waar de vrouwelijkheid van afstraalde. Haar borsten, benen en billen waren om van te watertanden. Ze had halflang, krullend lichtblond haar, grote grijze ogen, een lief neusje en een volle rijpe mond die erom vroeg gezoend te worden.

Hij was zich er zeer van bewust dat hij qua leeftijd haar vader zou kunnen zijn, want hij was op de kop af twintig jaar ouder dan Loeky. Maar wat deed dat ertoe? Hij was nu eenmaal haar vader niet! Hij was gewoon een man die haar en geen ander als vrouw wilde. Omdat hij het alleen zijn meer dan beu was en omdat hij met een jonge vrouw zou kunnen pronken. In zijn fantasie zag hij Loeky al bij hem achter op de motor zitten, horden mensen keken hen vol bewondering of jaloezie na. Bij een jonge vrouw bleef je als kerel vanzelf ook jong en dat was wat hij nodig had.

Loeky kon het momenteel niet zonder zijn hulp stellen, dus de stukjes van de legpuzzel vielen allemaal precies op hun plaats!

Toch bleef het jammer, een pijnlijke gewaarwording, dat David er opeens niet meer was, dat hij er nooit meer zou zijn. Een poosje staarde Christiaan met een peinzende, donkere blik in zijn ogen voor zich uit, maar kort daarop krulde er weer een glimlach om zijn lippen en schoot het door hem heen: zo is het leven nu eenmaal. De een zijn dood is de ander zijn brood. Hij zou vanavond weer eens even bij de dames gaan kijken, nam hij zich voor. Net als voorheen zou hij als gewaardeerde huisvriend binnenkomen en later op de avond het huis verlaten met een lieve belofte van Loeky die zijn leven in vele opzichten zou veraangename.

De glimlach van daarnet werd de volle lach van een zakenman die zich bij voorbaat vergenoegd in de handen wrijft vanwege de koop die hij al als gesloten ziet.

Enkele uren later keek Dorien niet verrast op van zijn komst, maar zei zuchtend: 'Gelukkig, daar ben je dan eindelijk. Ik zat met smart op je te wachten, Christiaan.'

Hij keek haar vorsend aan en nadat hij met een gekromde vinger even vluchtig langs haar wang had gestreken merkte hij op: ‘Ondanks de smart waar jij het over hebt en die ik als geen ander aanvoel, heb ik sinds de dood van David nog geen traan in je ogen gezien. Pas op hoor, meisje, de dingen opkroppen is slecht voor je gezondheid!’

Dorien stootte een schrill lachje uit, maar was de ernst zelve toen ze antwoordde: ‘Ik kan om David geen traan laten, daarvoor is er te veel woede in mij, een ongekennde boosheid om wat hij me heeft geflikt. Ik ben zo berooid als een kerkrat... Ik had nooit met David Vosmeer moeten trouwen. Je wist niet dat ik er zo over denk, maar het is de waarheid.’

‘Hield je niet van hem? Daar heb ik nooit iets van gemerkt...’ Christiaan keek haar vragend aan.

Dorien antwoordde: ‘In het begin wel, maar later eiste hij iets van me dat regelrecht tegen mijn gevoelens indruiste. Natuurlijk heb ik er nooit iets van laten merken, maar nu David er niet meer is wil ik er graag met jou over spreken. Als je het tenminste niet vervelend vindt om naar het gezeur van een ouder wordende vrouw te luisteren, die op het ogenblik niet

vrij is van zelfmedelijden.'

'Je bent voor mijn gevoel nooit een zeurpiet geweest en oud ben je nog lang niet,' zei Christiaan. Toen ze even later in de huiskamer zaten en Dorien bezig was koffie in te schenken, observeerde hij haar heimelijk. Voor haar leeftijd zag ze er nog best goed uit, vond hij. Ze droeg haar haar opgestoken wat haar een bepaalde allure gaf die uitstekend bij de rest van haar zeer goedverzorgde uiterlijk paste. Achter de glazen van haar modieuze bril met het gouden montuur zag hij een paar groene ogen, ze had opvallend kleine oren, een mooie mond en ook haar figuur mocht er nog zijn. Ze was maar drie jaar ouder dan hij, wat dat betreft zou hij haar ten huwelijk kunnen vragen. Hij lachte inwendig om die voor hem absurde gedachte, want Loeky straalde immers datgene uit waar hij op viel. Naar zijn smaak kon Dorien wat uiterlijk schoon betreft niet in de schaduw van haar dochter staan. Aangezien hij de troeven in handen had en kon kiezen uit twee vrouwen, was de keuze voor hem niet moeilijk en snel gemaakt.

Dorien presenteerde wat lekkers bij de koffie. 'Binnenkort zul je bij mij een kaal kopje koffie moeten drinken, of eentje waar ik je